

стаци красѣха устата му. Народниятъ поетъ вървѣше по улицитѣ почти винаги самъ, за да може спокойно и незадѣванъ отъ никого да забелязва, какъ живѣе и се носи народътъ, какъ служатъ неговитѣ чиновници, какъ работятъ неговитѣ майстори и какъ побеждаватъ храбритѣ му войни. Нагледъ поетътъ като че ли бѣше спокоенъ, ала на дѣло той преживѣваше най-чувствително всички събития, що ставаха въ нашето отечество презъ мирно и военно време. Неговата богато надарена душа се вълнуваше винаги — радвайки се отъ доброто, отъ великото, що се извършваше. Ала той и дълбоко тжжеше, когато поради необмисленостъ или прибързаностъ се извършваше нѣщо недобро, вредно за народа. Въ вестници, въ книги, въ списания, въ листове почти всѣки день се печатаха неговитѣ стихове, разкази и бѣлежки за това, що народътъ изпитваше презъ добритѣ или презъ злитѣ дни. Всички българи бѣха свикнали да чакатъ всѣки день, какво ще напише, какво ще възпѣе, или какво ще оплаче този великъ български синъ. Села и градове се надварваха да го канятъ, да имъ иде на гости, да ги види, какъ живѣятъ, колко сж напреднали, а и тѣ него да видятъ, да му се порадватъ и да му въздадатъ своитѣ благодарности, похвали и благопожелания. Въ нѣкое най-просто, затѣнтено селце, въ нѣкои балкански колиби, гдето имаше училище, стигаше нѣкой да каже:

Иванъ Вазовъ иде!

Цѣлото население се събираше, водено отъ учителитѣ и ученицитѣ, що четѣха неговитѣ работи въ читанкитѣ, въ христоматитѣ, въ книжкитѣ. И така, той бивше посрѣщанъ като царъ, радостно и задоволено. И когато поетътъ напушаше селото, благодарнитѣ селяни бързаха да се похвалятъ въ всичкитѣ вестници, че великиятъ писателъ е посетилъ тѣхното мѣсто, и народътъ е ималъ възможность да му засвидетелствува своята почитъ.